

Sygn. akt IV CSK 346/13

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.
przeciwko M. [X.] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji
z siedzibą w T.

o stwierdzenie nieważności ewentualnie uchylenie uchwał,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 9 października 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które – zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka M. [...] spółka z o.o. w T. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 października 2012 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne – sformułowane w skardze kasacyjnej - oraz aby istniała potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości.

Istotne zagadnienie prawne, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., występuje wówczas, gdy jest to zagadnienie nowe, dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie lub doktrynie prawa, którego rozwiązanie może przyczynić się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa. Ponadto przedstawione zagadnienie prawne powinno być przydatne dla rozstrzygnięcia wniesionej skargi kasacyjnej. Przesłanek tych nie spełniają zagadnienia prawne sformułowane w skardze kasacyjnej pokrywające się zresztą ze wskazaną przez skarżącą potrzebą wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości. Jak to przekonywująco wyjaśnił Sąd Apelacyjny, art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306 ze zm.)

określa jedynie kompetencje organu spółki uprawnionego do ustalania wysokości wynagrodzenia osób w nim wymienionych, a podjęta w tym zakresie uchwała nie wpływa bezpośrednio na stosunki prawne łączące spółkę z tymi osobami na podstawie odrębnych umów, do których ma zastosowanie art. 210 § 1 k.s.h. W odniesieniu zaś do art. 8 wymienionej ustawy, jej treść jest jednoznaczna i wynika z niej, że przepis ten określa maksymalną wysokość wynagrodzenia miesięcznego jako iloczynu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w czwartym kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Wynagrodzenie to może być więc niższe i stanowić ułamek wymienionego wyżej iloczynu. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poza przedstawieniem własnych wątpliwości dotyczących interpretacji powołanych wyżej przepisów nie wskazano na argumenty wynikające z orzecznictwa innych sądów lub przedstawionych w piśmiennictwie prawniczym, które uzasadniałyby odmienną ich wykładnię. Należy przy tym podkreślić, że przedmiotem zaskarżenia były uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej spółki, nie zaś sposób ich wykonania.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku skoro oczywistą zasadność skargi kasacyjnej powód upatrywał w tych samych przyczynach, które, jego zdaniem, uzasadniały odmienną wykładnię omówionych wcześniej przepisów.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę – w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

es